

Остроумният обушар

(Приказка)

Преди много години имало един силен цар. Той имал палати и нечувано богатство, имал придворни и слуги безброй. А палата му пазела стража, вжоржжена с копия и саби, дълги три лакта.

Тоя цар бил много лош, нищо му не постигало. Ако нещо му се харесвало, веднага пращал войниците си и го взимал на сила. Хората се страхували от него, като от чума.

В едно село живяла под наем бедна бабичка с внука си. Името му било Янко. Той бил чирак при един обушар.

Много се харесвала на Янко дъщерята на един воденичар, та искал да се ожени за нея. Отишел той при воденичаря и му рекъл:

— Воденичарю, дай ми дъщеря си за жена.

Воденичаря се развикал:

— Дриплию, просяко, как смееш да дигнеш очи към дъщеря ми? Махай се! Не ми подобава да приказвам с тебе за такива неща.

Какво да се прави? Няма да си разбие главата! Плюнал Янко, тръгнал, почесвал се по тила и размислял как да си помогне.

* * *

Тоя воденичар имал хубав добитък. Изгледал един кон — за чудо. Тоя кон бил като картина, и буен и бърз като вихър.

Научил се за него царят, и веднага пратил слугата си при тоя воденичар, да му продаде коня си. Воденичаря не искал и да чуе.

— Не го продавам, — казва, — за никаква цена.

— Е, като не го продаваш, — казва царя, — то аз зная какво да правя.

Дошел през нощта с войниците си, заповядал да вжржат воденичарските слуги и воденичаря, набили ги, взели коня, а когато видял в обора чифт хубави волове, заповядал да вземат и тях.

Когато си тръгнали, царя се присмил на воденичаря:

— Виждаш ли, глупчо, кой е по-силен?